

Beregninger vistnok i det Hele ingenlunde ere overdrevent høie, regner, at det Rentetab, vi aarsligt lide ved vor nuværende Skovlovgivning, er 4 Millioner Rigsdaler, som repræsenterer en Capital af 100 Millioner Rd.; saa uhyre Capitaler ligge altsaa hen uden at bære Rente, foruden de Capitaler, som allerede give Rente i Skovbruget, saaledes som dette nu drives. Og hvad har saa ikke en Reform at sige paa dette Gebeet! Det er i Virkeligheden det Samme som at tilføre Landet en heel Deel nye Quadratkilometer, — 27 og maaskee endnu flere —, som i dette Dieblis ere bedækkede med Skove, der, hvis man tager Hensyn til den Forrentning, man maatte fordrø af Træcapitalen, ikke give en Stilling Indtægt, eller naar man regner, at Jorden giver Indtægten, maa man komme til det Resultat, at disse 100 Millioner, der staae som Træcapital i Skovene, fuldstændigt ingen Indtægt give. Altsaa, ved at gennemføre denne Reform, gjøre De det Samme som at tilføre Landet en ikke ringe Deel Quadratkilometer, eller, om De hellere vilde, en meget stor Mængde Capitaler, som vi have rig Brug for i hele vor oeconomiske Virksomhed. — Medens jeg saaledes i det Hele er fuldstændig enig i det Princip, der er udtalt i dette Lovudkast, skal jeg ikke nægte, at der er en heel Deel Enkeltheder deri, som nok kunde trænge til en nærmere grundig Undersøgelse og muligviis ogsaa til Forandring. Der er saaledes det Spørgsmaal, om det ikke skulde være rigtigt at tilføie nogle Bestemmelse af Hensyn til Pantthaverne. Saaledes som jeg kjender Forholdene, vil der ingen Grund være dertil for Dernes Bedkommende, hvor Skovjorderne allerede have en fuldt saa stor Værdi som Skovene, men det er ganske vist muligt, at Forholdene kunde være saaledes i andre Dele af Landet, at det kunde være rigtigt for deres Bedkommende at tage en Bestemmelse, der, om fornødent, kunde sikke Pantthavernes Interesse. Der er endvidere denne Bestemmelse om Bondejorden. Jeg synes ikke om sliig Forskiel, men jeg skal dog lade henstaae, hvorvidt det er rigtigt at udskyde den af denne Lov. Den er i mine Tanker i alt Fald et Deviis paa, hvor Meget vi endnu have tilbage at ordue ved vore Landbøforhold, naar det

endnu skal være nødvendigt at træffe en saadan Bestemmelse. Der er flere Bestemmelser i Lovudkastet, som jeg finder overdrevent strenge, f. Ex. den, at ikke mindre en 90 pCt. af Skovarealet skal være beboyet med Skov, hvad der forekommer mig at være et noget for høit Procentantal. Ogsaa kunde man maaskee, navnlig for at berolige Publikum, noget forhøie den, som det forekommer mig, meget lille Præmie, der i § 6 er stillet i Udsigt, derved nemlig at man gif op til en lidt højere Taxt. Jeg vilde have Mere imod, at man her fritog de Skovarealer, der maatte fremkomme i Henhold til § 6, for Communeskatter, en Fritagelse, hvori Ulemperne ved Skoveierens nuværende Skattefrihed væsentlig bestaae. Det er imidlertid Noget, man muligt kunde ændre ved den nye Communallovs Bestemmelse om Skat paa Formue og Leilighed. Det Spørgsmaal frembyder sig naturligvis for mig, som det maa frembyde sig for Enhver, om der dog ikke var visse indskrænkende, modererende Bestemmelser, man kunde tage, uden at skade den fortrinlige oeconomiske Virkning, som Loven i det Hele vil have. Jeg kunde være tilbøjelig til at gaae ind paa to saadanne Bestemmelser. Den ene skulde være den, at man ikke fritog den allerfletteste Jord for Skovtving. Det er jo ganske vist, at her i Landet, som andre Steder, ligge nogle af Skovene paa saadan Jord, som man kalder „absolut“ Skovjord, det vil sige, Jord, som ikke har nogen synderlig Værdi, naar den anvendes til Alger, men kun naar den anvendes til Skov. Paa saadanne Jorder er det Skoveierens egen Interesse at beholde Skoven; men netop af den Grund vil jeg ikke have noget imod, at Tvangen bliver staaende. Man seer ganske vist enkelte Exempler paa, at Folk ikke forstaae deres egen Interesse, og medens de Feiltagelser, som Folk i Almindelighed begaae, i Reglen blive udbjærvede ved Andres Virksomhed, saa er her maaskee dog et Tilfælde, hvor der kunde finde nogen Skade Sted ved saadanne Feiltagelser, og hvor det kunde have sine Misligheder, om disse Skove, som staae paa flette Jorder, bleve huggede bort, netop fordi det paa disse er vanskeligere end paa bedre Jorder at opelste Skov paany, naar man engang har hugget